

Viziunile din Rai și iad

scrisă de **John Bunyan**

PREFAȚĂ

John Bunyan a fost un predicator englez al secolului XVII care și-a petrecut 12 ani în închisoare pentru credința sa și care a scris peste 40 cărți. Cea mai cunoscută scriere a sa este Călătoria Pelegrinului, una dintre cele mai faimoase și populare cărți ale întregii istorii a lumii.

John Bunyan a scris următoarele, în timp ce era tânăr iar un înger i-a fost trimis de Domnul să îi arate Cerul și iadul.

Este o poveste reală, nu o alegorie de cărți ficționale. De vreme ce toate viziunile trebuie să fie verificate după Biblie, acestea par foarte scripturale și au fost folosite de Domnul pentru a-l transforma pe tânărul John într-un măret om al lui Dumnezeu.

CONȚINUT

1.	Planificând sinuciderea,	pag 2-3
2.	Mai presus de soare și stele,	pag 3,4-5
3.	Ilie explică,	pag 5,6-7
4.	Bucuria Cerului,	pag 7,8,9-10
5.	Ar trebui să ne cunoștem unul pe celălalt,	pag 10,11,12-13
6.	Condus spre iad,	pag 13,14,15-16
7.	Torturile iadului,	pag 16,17-18
8.	Un suflet pierdut vorbește,	pag 18,19-20
9.	Conversații Suplimentare,	pag 20,21-22
10.	Un ateu în iad,	pag 22,23,24,25-26

Capitolul 1: Planificând Sinuciderea

Când oamenii răi intra într-o viață de păcat, și găsesc că au motive să se teamă de dreapta judecată a lui Dumnezeu, ei încep să își dorească să nu fi existat niciun Dumnezeu să îi pedepsească, apoi puțin câte puțin încep să se convingă că nu există Dumnezeu, și caută argumente care să le susțină opinia. Am avut nefericirea să cunosc pe cineva de acest fel, care obișnuia să îmi spună că nu există niciun Dumnezeu și niciun diavol, și niciun cer și niciun iad.

La început l-am ascultat tremurând și cu frică vorbind despre aceste subiecte, dar vorbea despre ele atât de des încât am considerat că trebuie să țin cont de ceea ce zice. De atunci am devenit foarte confuz, încât nu-mi puteam aminti adevărurile despre Dumnezeu care îmi păreau clare înainte. Nu mă puteam gândi că nu este Dumnezeu dar cu cea mai mare groază mă întrebam totuși de adevărul privitor la existența Lui. Nu aș fi renunțat la speranța mea pentru Cer pentru toate bogățiile lumii, dar acum nu mai eram sigur dacă un astfel de loc există.

În confuzia mea m-am dus la falsul meu prieten să văd cum mă poate liniști. El numai a râs la temerile mele și a pretins că îi este milă de slăbiciunea mea. Vorbele lui m-au făcut și mai confuz, până când viața a devenit o povară pentru mine. Este imposibil să vă spun agoniile pe care le-am simțit, până am ajuns la capătul disperării. M-am gândit: *”De ce ar trebui să persist între disperare și speranță? Nu ar fi mai bine să îmi sfârșesc viață și să aflu care este adevărul?”* Deci am decis să mă sinucid.

Într-o dimineață m-am dus într-o pădure din apropiere, unde am planificat să mă sinucid. Dar înainte să încerc să folosesc cuțitul am auzit o șoaptă secretă spunând:

“ Nu te duce în mizeria nepieritoare pentru a-l satisface pe dușmanul sufletului tău! Capcană fatală pe care ești pe cale să ți-o întinzi îți va aduce condamnarea finală. Pentru că dacă este un Dumnezeu, așa cum sigur este, cum te poți aștepta la milă din partea Lui când tu plin de voința vrei să distrugi pe cel care este creat după înfățișarea Lui.”

De unde a venit această secretă șoaptă, nu știu, dar cred că a venit de la Dumnezeu; pentru că a venit cu o atâta putere încât m-a făcut să arunc cuțitul și mi-a arătat care este marele rău al comiterii suicidului. Groaza a ceea ce eram aproape să fac m-a făcut să tremur atât de mult încât abia mai puteam sta.

Am recunoscut că eliberarea venise de la Domnul, și cu recunoștință i- am adus mulțumiri.

Am îngenunchiat la pământ și l-am laudat, cerându-I să-mi ia întunericul din suflet și mi-am spus că nu mă voi mai întreba niciodată despre posibilitatea existenței Sale sau marea putere pe care tocmai am experimentat-o.

Dintr-o dată am fost înconjurat de o mare lumină, mai strălucitoare decât tot ce văzusem înainte. Am văzut înaintea mea pe un om glorios înaintând spre mine, dar înconjurat de cercuri de lumină și glorie care străluceau tot mai tare în timp ce el se apropia. Am încercat

să stau în picioare, însă puterea mă părăsise, deci am simțit-o direct în față. În timp ce m-a ridicat mi-a fost dată o putere nouă. I-am spus:” *O, strălucitorul meu eliberator, cum să îmi fac cunoscută mulțumirea, și în ce fel să te ador?*”

Cu măiestrie și blândețe el mi-a răspuns, ”*Adu-ți mulțumirile Domnului și nu mie care sunt o creatură sub tine. Sunt*

trimis de Cel a cărui existență ai negat-o atât de curând, să te opresc din a cădea într-o ruină eternă.”

Aceasta mi-a atins inima atât de puternic, fiind conștient de nevrednicia mea încât nu am putut decât să strig:” *oh, cât de nevrednic sunt de toată această glorie și milă!*” La asta, mesajul divin a răspuns:” *Când Dumnezeu a decis să îți arate mila, El nu a consultat nevrednicia ta, ci dragostea sa vastă și nesfârșită. El a văzut cum marele dușman al sufletelor a dorit ruina ta, dar El te- a ajutat prin puterea Sa secretă. Astfel, când satan a crezut că ești distrus, cursa a fost ruptă iar tu ai scăpat.*” Aceste cuvinte m-au făcut să cânt și L-am lăudat pe Salvatorul meu, și am declarat că doar El este Dumnezeu.

Capitolul 2: Mai presus de soare și stele

Apoi mesajul divin a fost:” *Pentru ca să nu te mai îndoiești vreodată de realitatea lucrurilor eterne, am venit să îți arăt adevărul lor, nu doar prin credință, ci și prin vedere. O să îți arăt lucruri care nu au fost încă văzute de ochiul muritor, și la acest capăt ochiul îți va fi îndreptat și va fi capabil să înțeleagă lucrurile cerești.*”

La aceste cuvinte ale îngerului, am fost foarte surprins, și mă îndoiam că aș fi capabil să rezist. I-am spus: ” *Cum voi fi capabil să suport atâta lumină?*”

La asta el mi- a răspuns, ” *Bucuria Domnului va fi tăria ta!*” Când a spus asta el m-a apucat și mi-a spus:” *Nu te teme, pentru că am fost trimis să îți arăt lucruri pe care tu nu le-ai văzut.*” Apoi, înainte de a fi conștient m-am regăsit cu mult deasupra pământului, care acum părea foarte mic.

Apoi i-am spus conducătorului meu strălucitor, ” *Te rog nu te simți ofensat dacă îți voi pune o întrebare, sau două.*” La asta el mi-a răspuns:” *Vorbește! Este datoria mea să te informez cu privire la ce mă întrebi. Eu sunt un duh slujitor, trimis să îți slujească ție și celor ce vor mântui salvarea.*”

Apoi am spus:” *Te rog informează-mă privitor la pata aceea întunecată de acolo care a crescut puțin câte puțin pe măsură ce am înaintat, și care pare mai întunecată de când am venit în zona luminii.*”

Conducătorul meu mi-a răspuns:” *Acea pată care acum pare atât de întunecată și disprețuită este lumea pe care ai trăit până acum. Pentru a obține o mică parte din acel loc de pământ atât de mulți oameni și- au riscat și pierdut sufletele nemuritoare; care sunt atât de prețioase încât Prințul Păcii ne-a spus că un om poate câștiga întreaga lume și totuși nu ar putea egala o astfel de pierdere. Pe măsură ce ai urcat tot mai mult către cer, lumea a devenit tot mai mică și nesemnificativă; și va apărea la fel și celor care prin credință își vor aduce inimile mai sus. Dacă fiii oamenilor ar vedea lumea așa cum este nu și- ar mai dori-o atât de mult ca acum, dar vai, ei sunt într-un stadiu de întuneric. Și ce este mai rău, ei iubesc să umble în acest întuneric. Pentru că, deși Prințul Luminii a venit printre ei și le-a arătat adevărata lumină a Vieții, însă ei umblă în întuneric în continuare și nu vor veni la lumină pentru că faptele lor sunt rele.*”

Apoi l-am întrebat:” *Ce este multitudinea aceea de forme negre și oribile care planează în aer deasupra lumii? Mi-ar fi fost multă frică de ele dar am văzut că atunci când ai trecut pe lângă, au fugit, probabil fiind incapabile să suporte lumina ta.*”

La asta el mi-a răspuns:” *Ei sunt îngerii căzuți, care din cauza mândriei și a rebeliunii lor au fost aruncați jos din cer. Ei umblă în aer din decretul Celui Atotputernic, fiind încătușați în lanțuri ale întunericului și păstrați până la judecata zilei celei mari. Le este permis să coboare în lume, pentru cele două motive, încercarea celor aleși și condamnarea celor răi. Și deși vezi că acum au forme negre și oribile, totuși ei au fost odată fii ai luminii. Ei erau odată îmbrăcați în robe glorios de strălucitoare, că aceasta pe care mă vezi pe mine îmbrăcat. Dar pierderea acesteia, deși era rezultatul propriului păcat comis cu voia lor, îi umple de ură și mânie împotriva Dumnezeului Cel Veșnic Binecuvântat de a cărui putere și măiestrie se tem și pe care o urăsc.*”

„Spune- mi”, i-am zis, ” *o binecuvântat îndrumător, nu au ei nici-o șansă de a fi reîmpăcați cu Dumnezeu, după o anumită perioadă de timp, sau cel puțin o parte din ei?*”

„Nu, deloc. Sunt pierduți pentru totdeauna. Ei au fost primii care au păcătuit, și nu au avut pe nimeni care să îi ispitească; și au fost aruncați toți odată aruncați afară din ceruri. Pe deasupra, Fiul lui Dumnezeu, binecuvântatul Mesia, Unicul prin care salvarea poate fi obținută, nu a luat asupra sa natura angelică. El i-a lăsat pe toți îngerii apostatați să piară, și a luat asupra Sa numai sămânța lui Avraam. Pentru acest motiv ei au atâta ură împotriva fiilor oamenilor, pentru că este o tortură pentru ei să vadă că oamenii au fost făcuți moștenitori ai cerurilor în timp ce ei sunt condamnați la iad.”

În vremea aceasta noi eram mai presus de soare. Îndrumătorul meu mi-a spus că acest glob măreț de foc era unul dintre mărețele lucrări ale lui Dumnezeu. Cu toate acestea nici stelele nu erau mai puțin minunante; a căror mare distanță face că ele să ne pară precum candelile. Ele stau în locurile stabilite lor fără niciun ajutor. Nimic altceva decât cuvântul care le-a creat la început nu le putea ține în locul lor.

“Vorbele acestea sunt suficiente” am spus îndrumătorului meu, “Pentru a convinge pe oricine de mărețta putere a Creatorului lor, și pentru a arăta răul acelei necredințe care se întrebă de existența lui Dumnezeu, cu toate că Dumnezeu a dat atât de multe evidente ale puterii și gloriei Sale. Dacă oamenii nu ar fi fost precum bestiile uitându-se în continuare în jos, ei nu ar ajuta cu nimic mai mult decât să înștiințeze de mărețta Sa putere și înțelepciune.”

“Vorbești ceea ce este adevărat” mi-a răspuns, “dar vei vedea lucruri mai mărețe decât acestea. Acestea sunt numai schelele și forturile acelu loc glorios pe care cei binecuvântați de mai presus îl moștenesc. O vedere a acestuia nu-ți va fi dăruită, mai mult decât poți înțelege.”

În câteva luni am aflat că ceea ce îndrumătorul meu îmi spusese era adevărat. Pentru că m-am găsit transferat în Cer, unde am văzut lucruri care sunt imposibil de descris și am auzit cântece frumoase pe care nu le-aș fi putut cânta niciodată. Oricine nu a văzut acea glorie nu poate vorbi decât foarte imperfect despre ea, iar cei care au văzut-o nu pot spune nici a mia parte despre ea. Marele apostol al neamurilor, care ne spune că a fost luat în paradisi unde a auzit cuvinte care nu se pot rosti și care pentru oameni sunt imposibil de rostit, a scris că: *”Ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit, nici nu a pătruns în inima omului să priceapă lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit celor ce-L iubesc.”* Vă voi da cea mai bună relatare a ceea ce am văzut și auzit, pe cât de aproape îmi pot aminti.

Capitolul 3: Ilie explică

Când am fost adus pentru prima dată aproape de acest loc glorios am văzut nenumărate gazde ale strălucitorilor însoțitori, care m-au primit bine în acest binecuvântat loc al fericirii. Acolo am văzut acea lumină perfectă și de neapropiat, care schimbă toate lucrurile în propria natură, deoarece chiar și sufletele sfinților glorificați sunt transparente. Nu sunt luminate de soare, dar toată acea lumină care coboară cu atâta strălucire transparentă prin aceste conace cerești, este doar tăria strălucitoare a gloriei divine.

Comparată cu această glorie, lumina soarelui nu este decât întuneric, iar focul celor mai strălucitoare bijuterii nimic altceva decât cărbuni stinși. De aceea este numit Tronul Gloriei lui Dumnezeu, unde radiația divinei Maiestăți în cele mai multe căi ilustre. Dumnezeu era prea strălucitor ca să pot privi cum el era înălțat pe înaltul Tron al gloriei Sale, în timp ce o mulțime de îngeri și sfinți Îi cântau aleluia și laude.

Bine este El numit Dumnezeul gloriei, pentru că prezența Să face cerurile ceea ce sunt. Râuri de plăcere răsarcontinuu din prezența divină și radiază grijă, bucurie și splendoare tuturor binecuvântaților moștenitori ai cerurilor, scaunul imperiului Sau veșnic.

Pentru partea mea, eram prea slab pentru a îndura ultima rază de glorie care a ieșit din acea Lumină Veșnică care era deasupra tronului. Am fost forțat să strig către îndrumătorul

meu:” *Strălucirea aceasta are atâta glorie căci este prea mare ca să o pot îndura, însă este atât de răcoritoare și încântătoare încât mi-aș dori să privesc, deși aș muri.”*

„Nu, nu” mi-a spus îndrumătorul meu, *moartea nu poate pătrunde în acest loc binecuvântat, nici păcatul, nici tristețea nu pot locui. Este gloria acestui loc fericit să fie eliberat pentru totdeauna de tot ce este rău; și fără acea libertate, binecuvântarea noastră chiar și aici ar fi imperfectă. Vino cu mine și te voi duce la cineva care este în trup, precum tu ești. Vorbește cu el pentru o vreme înainte să te iau înapoi.”*

„o mai bine,” i-am spus îndrumătorului meu, *lasă-mă să stau aici. Nu este nici-o nevoie să ne facem corturi, pentru că conacele cerești sunt deja pregătite.”* Strălucitorul meu mesager a răspuns *„Aici, după o vreme, vei fi veșnic, dar Divinul va trebui ascultat mai întâi.”*

Repede, ca și cum m-ar fi trimis mai departe de mii de îngeri, m-a prezentat aceluia măreț sfânt, profetul Ilie. Deși a trăit pe pământ cu multe sute de ani în urmă, l-am recunoscut la prima vedere. *„Acesta este unul”,* i-a spus lui Ilie îndrumătorul meu, *„căruia prin ordinul Tronului Imperial i-a fost permis să viziteze aceste țărâmurii ale luminii, și l-am adus la tine, să învețe.”*

„Asta”, a spus profetul *„o voi face cu bucurie, Pentru că este carnea și apa noastră în aceste regiuni binecuvântate, să facem voia lui Dumnezeu și a Mielului, să cântăm laudele Sale și să-L slujim cu adorare umilă, spunând "Binecuvântarea, și onoarea, și gloria, și puterea să fie ale Celui ce șade pe tron; și ale Mielului în veci de veci. Pentru că ne-a răscumpărat înaintea lui Dumnezeu prin sângele Lui, pe orice rudă sau de orice limbă, orice persoană sau națiune, și am fost făcuți prin Dumnezeul nostru regi și preoți, chiar așa, Amin!”* Și eu de asemenea am adăugat *„Amin!”* către acel sfânt profet.

Profetul m-a întrebat mai apoi de ce această mare permisiune și privilegiu care mi-au fost date mie *(prin care am înțeles că sfinții din ceruri sunt ignoranți față de ceea ce se întâmplă pe pământ; deci cum pot fi direcționate rugăciuni către ei?)* Apoi i-am spus evenimentele despre care am vorbit mai sus, la care sfântul profet a început în laude: *„Glorie fie adusă veșnic Celui ce șade pe tron, și Mielului pentru bunătatea Lui nesfârșită și mare bunăvoință față de slăbiciunea unui sărac și neîncrezător păcătos.”*

După asta el a spus: *„Acum acord atenție către ce voi vorbi. Ceea ce deja ai văzut și auzit, sunt sigur că nu vei putea face pe deplin înțeles celor ce încă nu înțeleg acest loc, care nu au fost încă eliberați de trupurile pământești. Nici prezența mea în trup aici să nu fie nici-o obiecție față de ceea ce spun, pentru că deși nu a fost încă supus morții, am fost schimbat în mod egal. A fost făcut spiritual, și nu mai este capabil să sufere. Cu toate acestea, în acest statut deplin al fericirii, nu pot rosti toate lucrurile de care mă bucur, nici nu știu încă toate lucrurile de care ar trebui să mă bucur, pentru că aici fericirea noastră este întotdeauna nouă.”*

I-am cerut apoi binecuvântatului profet să se explice. Nu am înțeles cum fericirea putea fi completă, și încă să mai poată fie adăugată la ea. Următoarele au fost răspunsul său:

„Când sufletul și trupul sunt ambele fericite, cum ale mele sunt acum, o iau drept un statut complet de fericire. Pentru că de-a lungul veacurilor de eternitate, trupul și sufletul alăturate împreună în statutul binecuvântatei învieri vor primi această fericire. Dar privitor la obiectul fericirii, care este veșnicul adorat și binecuvântat Dumnezeu, viziunea noastră despre el este veșnic nouă. Pentru că precum divinele perfecțiuni sunt infinite, nimic mai prejos decât eternitatea nu ar fi suficient pentru a arăta gloria lor. Asta face ca fericirea să fie veșnic în adaos, precum și cunoștința despre El este veșnic progresivă.”

Iată ce a spus apostolul Pavel, ” *Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El.”* ” *Cu toate aceste ochiul uman nu a văzut multe lucruri admirabile în natură. Au fost văzuți munți de cristal, și stânci de diamante, au fost văzute mine de aur, și coaste de perle. Cu toate acestea, ochiul care a văzut atâtea minuni în lumea de mai jos nu ar putea să desconsidere niciodată gloriile acestui loc triumfător. Și cu toate că urechea omului a auzit multe sunete încântătoare și armonioase, chiar și toate cele pe care i le-ar fi dat natura, cu toate aceste nu a auzit niciodată melodia cerească pe care, ambii, sfinții și îngerii o cantă înaintea tronului. Inima omului este atât de sensibilă și imaginativă încât poate concepe aproape tot ce este, a fost, sau chiar va fi în lumea de mai jos, chiar și ce nu va fi niciodată. Omul poate concepe că fiecare piatră de pe pământ va fi transformată în perle, și fiecare fir de iarbă în cele mai strălucitoare bijuterii. El poate concepe că întreg pământul va fi schimbat într-o întreagă masă de aur pur, iar aerul transformat în cristal. El poate concepe că fiecare stea va fi la fel de strălucitoare precum soarele, iar soarele va fi de mii de ori mai mare și strălucitor. Dar toate acestea sunt cu mult mai prejos față de ceea ce eterna Maiestate a pregătit pentru toți urmașii Lui credincioși.”*

Capitolul 4: Bucuria Cerului

Profetul a continuat, ” *Îți voi spune pe scurt despre fericirea noastră aici, pentru că veacurile petrecute în acest context ar putea doar să înceapă să explice. Pentru a putea avea cea mai bună înțelegere, îți voi explica mai întâi de ce au fost răscumpărate sufletele, iar apoi despre bucuria de care au parte aici.”*

” *Mai întâi, sufletele tuturor celor binecuvântați sunt eliberate de tot ceea ce îi poate face mizerabili, care mai presus de toate este păcat. Păcatul a adus mizeria în omenire. Binecuvântatul Dumnezeu a făcut la început toate lucrurile fericite, precum El Însuși. Dacă păcatul nu ar fi șters frumusețea lucrării Sale, îngerii și oamenii nu ar fi știut niciodată la ce se referă mizeria. Păcatul a fost cel ce i-a aruncat pe îngerii apostatați în iad și a stricat frumusețea lumii interioare. Păcatul a fost cel ce a șters imaginea lui Dumnezeu din sufletul omului, și i-a făcut pe cei ce erau meniți să fie domni ai creației sclavi ai propriei dorințe. Este păcatul cel care îi poate cufunda într-un ocean de eternă mizerie din care nu mai este*

nici-o răscumpărare. Este o milă neprețuită că în acest loc fericit sfinții sunt eliberați pentru totdeauna de păcat prin sângele Răscumpărătorului nostru. În pământul de mai jos, cele mai bune și sfinte dintre suflete suspină sub povara corupției. Păcatul încearcă să se lipească de tot ceea ce fac, și adesea îi face captivi împotriva voinței lor:” Ce mă va elibera?” a fost strigătul multora dintre slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu, care în același timp i-au fost dragi lui Isus. Păcatul este marea greutate de deasupra sfinților câtă vreme trăiesc în carnea coruptă. De aceea când mor, sufletele lor sunt precum o pasăre eliberată din colivia ei, și cu o bucurie cerească se ridică spre ceruri. Dar aici lupta lor se termină, iar moartea este înghițită de victorie. Jos trupurile le erau deformate și pătate de păcat, dar aici sufletele lor strălucitoare sunt prezentate de veșnic binecuvântatul Isus Tatălui fără pată sau zbârcitură.”

„Nu numai de păcat sunt sfinții eliberați aici, ci și de tentația de a păcătui. Când Adam era în paradis, deși era inocent și eliberat de păcat, nu era liber față de tentație. Satan a intrat în paradis, iar Adam a cedat fatal ispitei. Precum o boală, păcatul a intrat în om și a corupt întreaga omenire.”

“Aici orice suflet este eliberat de asta. Nimic în afară de ce este pur și sfânt nu poate intra aici. Acel leu care rage și caută în sus și-n jos pe cine să devoreze, în respect față de sfinții din ceruri, este legat în lanțurile veșnice. Ispita lumii nu se va mai atinge niciodată de cei care prin credință și răbdare au depășit-o și au ajuns în siguranță aici. În ceruri noi ne uităm cu dispreț la toate bucuriile lumești. Nu este nimic aici care ne poate deranja pacea, iar o calmitate veșnică ne încoronează fericirea.”

„De vreme ce suntem eliberați de păcat și toate efectele sale, suntem de asemenea salvați de pedeapsă. După moarte, iadul îi limitează pe păcătoși la o mizerie eternă. Cu toate acestea, cei binecuvântați sunt eliberați de toate aceste lucruri.”

„Oricum, aceste lucruri nu sunt decât cea mai mică parte a fericirii Cerului. Bucuriile noastre sunt pozitive, mai mult decât doar cele negative din care am fost răscumparați. Ce sunt acestea voi încerca să îți arăt.”

„Aici ne bucurăm de vederea lui Dumnezeu, binecuvântata primavară și eterna sursă a întregii noastre fericiri. Dar ceea ce este, nu pot explica pe deplin mai mult decât ființele finite pot înțelege. Cu toate acestea vederea lui Dumnezeu ne umple continuu sufletele cu bucurie de nerostit și plină de glorie, și cu o dragoste atât de înflăcărată încât nimic altceva decât binecuvântatul ei Autor poate satisface, nici însăși eternitatea nu o poate sfârși. Este cea care ne face să trăim, iubim cântăm și să-L laudăm veșnic în timp ce ne transforma de asemenea în binecuvântată să înfățișare. Privind fața lui Dumnezeu, ne bucurăm de dragostea Lui. Binecuvântatele Sale zâmbete ne bucura sufletele, și în privilegiul Sau ne bucurăm continuu, pentru că în prezența Sa este viața. Și prin această binecuvântată viziune a lui Dumnezeu, ajungem să Îl cunoaștem cu mult mai mult decât oricine de pe pământul de mai de jos. Pentru că vederea lui ne deschide înțelegerea, și ne dă lumină cunoștinței gloriei lui Dumnezeu înaintea lui Isus Hristos.

Aici ne bucurăm cu toții de El față în față. Jos sfinții se bucură de Dumnezeu într-o anumită măsură, dar aici ne bucurăm de El fără măsură. Acolo ei au câteva caneluri ale bunătății Sale, dar aici bem din plin și înotăm în infinitul ocean de fericire. Jos sfinții au comuniunea cu Dumnezeu ruptă de multe ori, dar aici este neîntreruptă. Jos dragostea este combinată cu frică, iar frică aduce tortură; dar aici dragostea este perfectă, iar dragostea perfectă alunga frica. În ceruri Îl iubim pe Dumnezeu mai mult decât pe noi, și unul pe altul precum pe noi înșine. Aici ne bucurăm de perfecțiunea întregii glorii.”

“În ceruri înțelegerea și cunoștința noastră este lărgită în conformitate cu măreția a ceea ce putem observa și gândi. În lumea de mai jos, lumina putea străluci numai în mințile noastre prin ferestrele simțurilor noastre, deci Dumnezeu a trebuit să se coboare la capacitățile noastre limitate când își descoperea măreția. Cele mai pure idei ale noastre erau foarte imperfecte, dar aici aurul este separat de zgură și putem concepe simplitatea și puritatea lui Dumnezeu. Înțelegem despre decreturile și consiliile Lui, providențe și hotărâri. Vedem clar că din totdeauna Dumnezeu a fost singurul existent, dar nu solidar, că divinitatea nu este confundată nici în unitate, nici divizată în numere. Vedem că este o prioritate a ordinii, dar nu superioritate între persoanele Trinității, dar că egalitatea are aceeași excelență și putere, și sunt adorați în egală măsură. Acele căi ale lui Dumnezeu care în lumea de mai jos sunt de negăsit și mai presus de înțelegerea umană, le înțelegem atât de clar aici prin înțelepciunea Sa divină astfel încât adevărul nu ar fi putut fi mai simplu.”

” Sunt câteva dintre lucrurile care ne fac sufletele fericite. Oricum, fericirea sfinților în ceruri nu va fi completă până când trupurile lor nu vor fi înviate și unite cu sufletele. Îți voi arăta mai departe cum va fi corpul înviat: Mai întâi, trupurile înviate ale celor înviați vor fi trupuri spirituale, precum al meu. S- ar putea să înțelegi asta mai bine prin atingere, și nu vedere. (După ce a spus asta, sfântul profet a fost încântat să- mi dea mâna) Vor fi trupuri ce vor fi purificate de toată corupția, însă vor avea substanță. Nu vor fi precum aerul său vântul, precum oamenii de pe pământ în mod prostesc își imaginează uneori.”

Apoi i-am spus că întotdeauna am înțeles spiritualul ca opusul materialului, deci am crezut că trupul spiritual trebuie să fie nematerial, și incapabil să fie atins sau simțit, după cum am descoperit că mâna sa era.

La acestea profetul a răspuns că trupurile lor erau spirituale, nu numai pentru că au fost purificate de toată corupția, ci și pentru că erau susținute de prezența lui Dumnezeu fără a fi necesare mâncarea, băutura sau somnul. Prezența lui Dumnezeu este cea care susține ambele, sufletele și trupurile, și este cea în care vor trăi veșnic.

“Nu ai citit”, mi-a spus profetul, ” că binecuvântatul Isus, după învierea Sa, a apărut în trup în fata apostolilor Săi când s-au întâlnit împreună în cameră ale cărei uși fuseseră închise de ei? Și cu toate acestea, El l-a chemat pe Toma, să îi ia mâinile și să se încredă în vederea Lui, care arată că are substanță.”

„Trupurile noastre la înviere vor fi nemuritoare, și incapabile să mai moară. Jos trupurile sunt toate muritoare, pieritoare și supuse surpării în praf oricând. Dar aici trupurile noastre vor fi incoruptibile și eliberate de moarte pentru totdeauna, deoarece corupția aici va fi acoperită de incorupție, iar mortalitatea va fi înghițită de viață.”

Aici am dorit că profetul să mă suporte puțin, în timp ce îi dădeam o relatare a propriilor idei privitoare la acestea.

” Vorbește, pentru că sunt pregătit să îți îndepărtez îndoielile”, mi-a spus el.

” Am învățat”, i-am spus, ” în Sfânta Scriptură că nemurirea îi aparține doar lui Dumnezeu, și nu oamenilor. Experiențele de zi cu zi ne spun că trupurile oamenilor sunt muritoare, și mor. De aceea Pavel i-a spus lui Timotei că numai Dumnezeu are nemurirea.”

” Când spun că trupurile celor binecuvântați de aici sunt nemuritoare, vorbesc despre trupuri în statutul de înviere, după care nu mai sunt supuși morții. Omul, în sătuțul sau coruptibil este muritor și subordonat morții. Și nu este nimic mai evident decât toți cei care locuiesc în lumea de mai jos. Chiar și trupurile tuturor acelor suflete glorificate care sunt aici în ceruri sunt în acest timp încă ținute sub puterea morții. În ziua învierii, când vor fi ridicate din nou, atunci vor fi nemuritoare. Și privitor la ceea ce spui din Scriptură, că numai binecuvântatul Dumnezeu este nemuritor, este foarte adevărat. El este cel mai esențial deci în propria ființă și natura, nu este niciun înger sau om care poate, în strictul sens, să îi fie spus să fie așa. Suntem nemuritori prin gloria și privilegiul Sau; dar Dumnezeu este nemuritor în esență Sa și așa a fost din totdeauna. În acest sens se poate spune bine despre El că deține nemurirea. Orice ar fi binecuvântatul Dumnezeu, așa este El esențial în propria ființă. De asemenea se poate spune că numai El este sfânt, că nu este nimeni altcineva bun afară de Dumnezeu, niciun sfânt, niciun milos afară de El.”

Capitolul 5: Ar trebui să ne cunoaștem unul pe celălalt

Am remarcat, *”După ce am fost adus aici, am vzut printre sfinți pe câțiva care păreau să strălucească mai puternic decât ceilalți. Sunt printre cei binecuvântați diferit prin grade de glorie?”*

“Bucuria și gloria de care se bucură toți cei ce sunt aici este rezultatul comuniunii lor și dragostei lor față de veșnicul binecuvântatul Dumnezeu. Cu cât îl vedem mai mult, cu atât îl iubim mai mult; și dragostea ne schimbă sufletele în natura Sa, și din asta rezultă gloria noastră. Asta face o diferență în gradele gloriei. Nici nu este niciun murmur al unuia care vede că gloria altuia este mai presus de cea personală. Veșnic binecuvântatul Dumnezeu este un ocean de infinită lumină și viață, fericire și bucurie, încă umplând fiecare vas care este pus acolo, până când nu mai poate rezista. Și deși vasele sunt de diferite dimensiuni, în timp ce fiecare este umplut, nu este niciunul care se poate plânge. Răspunsul meu la întrebarea ta este că cei care au cea mai mare capacitate îl iubesc pe Dumnezeu cel mai mult și sunt cei mai schimbați după înfățișarea Lui. Aceasta este cea mai mare glorie pe

care o poate da Cerul. Nici să nu pară aceasta ciudat pentru tine, chiar și printre îngerii înflăcărați ai lui Dumnezeu sunt diversități de ordine și diferite grade ale gloriei.”

În timp ce vorbeam cu profetul o formă strălucitoare s-a apropiat. Era unul dintre cei răscumpărați. El mi-a spus că și-a părăsit trupul jos să se odihnească în siguranță până la înviere; și cu toate că încă era o substanță, cu toate acestea era una imaterială, care nu putea fi atinsă de ce este muritor.

El a spus, ” *Noi vedem aici o prezență pentru care merită și să mori binecuvântatul Miel al lui Dumnezeu, gloriosul Salvator. Aici Îl vedem în postura Sa regească, datorită căruia este numit Rege al regilor și Domn al domnilor. Dar toată mărirea glorie a binecuvântatului nostru Răscumpărător nu face blândețea Sa să pară distantă, ci doar mai prețioasă. Face cerul mai mult decât Cer pentru mine să descopăr că El domnește aici, Cel care a suferit atât de mult pentru mine în lumea de mai jos. Și mărirea bucurie a Răscumpărătorului nostru o mărește pe a noastră, în timp ce El invita pe fiecare slujitor credincios să intre în bucuria Stăpânului său.”*

“Aici nu-L vedem numai pe fratele nostru mai vârstnic, Hristos, dar și pe prietenii și rudele noastre. Cu toate că Ilie a locuit în lumea de mai jos cu mult înaintea ta, nu l-ai văzut înainte dar l-ai cunoscut. Și de asemenea îl vei cunoaște pe Adam când îl vei vedea. Aici comunicăm cea mai pură plăcere unul celuilalt, o sinceră și înflăcărată iubire care ne unește societatea. Și oh, cât de îmbucurător este acest statut al iubirii! Când este iubire ca aceasta, toți sunt umpluți de încântare. Cum poate fi altfel, de vreme ce în această binecuvântată societate există o continua primire și returnare de iubire și fericire.”

” Dar în afară de toată fericirea care vine la noi prin comuniunea cu Dumnezeu și cu ceilalți, pentru mine este o mare bucurie să înțeleg toate misterele profunde ale religiei, pe care cei mai înțelepți ai lumii de mai jos nu au putut să le înțeleagă pe deplin. Aici discernem o perfectă armonie între acele texte ale Scripturii care în lumea de mai jos păreau să se opună. Și aici suntem mai precis umpluți cu mirare și recunoștință descoperind bunătatea divină față de fiecare dintre noi în particular. În semn de respect Față de fosta mea viață pe pământ, am văzut mila acelor nenorociri primite, pe care odată credeam că Îi arată mânia (când eram pe pământ). Nu sunt pe deplin convins dacă vreo nenorocire întâlnită pe pământ venea mai repede sau se simțea mai puternic său continua o perioadă mai îndelungată decât era necesar. Speranțele mele nu au fost dezamăgite, dar Dumnezeu s-a folosit de toate lucrurile pentru a mă pregăti pentru o mai bună răsplată eternă decât speram.”

“Dar îmi amintesc că ești încă în trup, și s-ar putea să fi obosit cu ceea ce aș putea spune pentru totdeauna, atât de mare este bucuria pe care o dețin. Ar trebui să mai adaug un singur lucru privitor la fericirea noastră: cu toate că o vastă multitudine de suflete binecuvântate sunt părtașe la această fericire și glorie, asta nu face ca fiecare să primească mai puțin. Pentru că acest ocean de fericire este atât de infinit încât nenumărabila societate de sfinți și îngeri nu îl pot epuiza. Nici nu este aceasta ciudat, pentru că în lumea de mai jos fiecare se bucura în mod egal de beneficiul luminii. Nu este nimeni care se poate plânge

că se bucură mai puțin, pentru că și altul se bucură. Fiecare se bucura de beneficiul luminii atât de mult ca și cum ar fi singurul profitând de ea. Dacă o mulțime de persoane beau din același rău niciunul din ei nu este capabil să-l epuizeze, cu toate că fiecare dintre ei are libertatea să bea atât cât poate. Deci oricine se bucura de Dumnezeu se bucura de atât de mult cât poate cuprinde, în conformitate cu capacitatea să.”

”Astfel ți-am dat o scurtă considerare a ceresului nostru Canaan. Nu este nici a mia parte a ceea ce s-ar putea spune, însă este suficient pentru a te face să vezi că este un tărâm în care curge laptele și mierea. În acest loc fericit relațiile lumești încetează. Nici nu exista conceptul de femeie și bărbat aici, ci toți sunt precum îngerii. Pentru că sufletele nu pot fi divizate în sexe, și de aceea toate relațiile sunt înghițite aici de către Dumnezeu.”

În continuare el nu a mai vorbit ci m-a luat de mână. Apoi, mai repede decât o săgeată trasă din arc, am trecut de câteva forme strălucitoare îmbrăcate în robe ale nemuririi, care m-au privit în timp ce am trecut de ele. El mi-a spus: *”Rămas bun, prietene, îngerul tău păzitor va veni și te va duce înapoi în lumea de mai jos.”*

M-am apropiat de forma strălucitoare a unei persoane răscumpărate care stătea înaintea mea, care părea extrem de glorioasă, încercuită de raze de luciuri orbitoare. Cu greu îi puteam vedea fața din cauza fetei extrem de luminoase. Ea mi-a spus: *”Pentru ceea ce sunt, toată laudă și gloria să fie a Celui ce sade pe Tron. Roba gloriei pe care mă vezi purtând-o este numai reflexia razelor Sale strălucitoare!”*

„Pari a fi una dintre cei care simt mărețele bucurii despre care vorbiți.”

El a răspuns: *”Nu ar trebui să te gândești că este ciudat. Aceste mărețe minuni ale dragostei divine și gloriei vor fi subiectul cântecului nostru pentru totdeauna. Aici toate relațiile umane încetează și sunt înghițite de Dumnezeu, care este singur marele Tată al întregii familii cerești. Cât despre membrii familiei pe care i-am lăsat în lumea de mai jos, i-am încredințat Lui Dumnezeu. Aș fi bucuros să îi văd pe toți moștenitori ai acestei binecuvântate moșteniri. Dar dacă se vor alătura marelui dușman al sufletelor și vor refuza gloria care li se oferă, și vor pieri teribil în necredința lor, Dumnezeu va fi glorificat în dreptatea Sa, și în gloria Lui mă voi bucura în continuare.”*

Apoi am dorit să știu dacă sfinții din Ceruri înțeleg și sunt preocupați de ceea ce se întâmplă în lumea de mai jos.

La asta ea mi-a răspuns: *”Cât privește necazurile unei persoane în particular, nu suntem preocupați de ele și suntem ignoranți față de acestea. Numai Dumnezeu este prezent pretutindeni și vede toate lucrurile. Dar despre luptele și victoriile Bisericii de mai jos ne este spus de către îngeri, care sunt duhuri lucrătoare, trimise să îi ajute pe cei care vor fi moștenitori ai salvării. Din ceea ce ne spun ei noi suntem atât de bucuroși să ne reânoim laudele către Cel care stă pe Tron.”*

Capitolul 6: Conduc în iad

Apoi strălucitorul mesager care m-a adus în ceruri mi-a răspuns: ” Am ”, a spus îngerul: ” o însărcinare să te readuc pe pământul de pe care te-am adus, după ce vom vizita regiunile prințului întunericului. Acolo vei vedea răsplată păcatului, și ce dreptate a fost pregătită că judecata a celor care se înalță mai presus de tronul celui Prea Înalt. ”

Să părăsesc cerul pentru pământ a fost extrem de dezamăgitor. Dar să părăsesc Cerul pentru iad mi-a întors inima în mine. Oricum, când am știut că era plăcerea lui Dumnezeu, m-o cam liniștit puțin. Deci i-am spus strălucitorului meu îndrumător: ” Ce a ordonat Dumnezeu voi asculta veșnic! Nici chiar în iad nu mă voi teme dacă prezența Să va fi alături de mine acolo. ”

La asta strălucitorul meu gardian a răspuns: ” Oriunde binecuvântatul Dumnezeu își garantează prezența, acolo este rai, și în timp ce noi vom fi în iad El va fi alături de noi. ”

Apoi, închinându-se încet înaintea tronului Celui Atotputernic, mai rapid decât gândul, îngerul meu gardian m-a purtat într-o călătorie rapidă jos, printre ceruri. Când am văzut stelele i-am spus îndrumătorului meu că pe pământ am auzit că fiecare dintre ele are propria lume. ” Dar ți-aș cere să îmi spui adevărul privitor la acest fapt. ”

La asta, strălucitorul meu gardian mi-a spus: ” Pentru Cel ce este Atotputernic nu este nimic imposibil. Dar știind că este în puterea lui să facă asta, să demonstrez că este voia Lui, nu este nicio logică bună predată la școală despre Cer. Știm ceea ce El dorește să ne descopere, și ceea ce nu ne-a descoperit sunt secretele încătușate Sus în propriul plan veșnic. Pentru că cineva să vrea să afle aceste secrete ar fi nevoie doar de îndrăzneală și curiozitate obraznică. Nu este nicio îndoială că El poate face câte lumi dorește, dar încă nu ne-a dezvăluit asta nouă, și nu este de datoria noastră să întrebăm. ”

În această vreme coborâsem la cel mai mic nivel al aerului. Acolo am văzut mulțimi de Forme oribile, și aparențe sumbre și întunecate care au fugit de strălucitoarea prezență a îndrumătorului meu.

Am spus, ” Aceștia sunt cu siguranță o parte din avangarda iadului, atât de negre și înspăimântătoare sunt formele lor. ”

Îndrumătorul meu a răspuns: ” Acum suntem deasupra granițelor iadului, și aceștia sunt o parte dintre duhurile apostate care cutreieră răcnind ca leii. ”

Curând eram înconjurați de un întuneric mai negru decât noaptea, și de un miros urât mai sufocant decât cel al sulfului care arde. Urechile mele au fost umplute de asemenea de țipetele teribile ale sufletelor condamnate, care comparativ, ar face cele mai dezacordate sunete să pară o muzică plăcută.

”Acum”, a spus îngerul meu gardian, ”ești la marginea iadului, dar nu te teme de puterea distrugătorului. Însărcinarea mea de la Tronul Imperial e să te păzesc de toate pericolele. Aici s-ar putea să auzi de la demoni și suflete condamnate cauzele blestamate ale ruinării lor veșnice. Cei pe care îi vei întreba, îți vor răspunde. Demonii nu te pot răni, deși ar vrea să o facă, deoarece sunt legați de Cel ce m-a însărcinat.”

Apoi am pătruns în teritoriile iadului, plasate în cavernele adâncimii infernale în centrul pământului. Acolo, într-un lac sulfuros de foc lichid, stătea Lucifer pe un tron arzător. Ochii săi oribili străluceau de o furie diabolică, atât de plin de furie cât mânia să puternică îl putea face. Am văzut că demonii au fugit de noi, ca și cum venirea noastră din ceruri i-a înștiințat de sosirea noastră. Asta a pus întregul iad în zarvă și l-a făcut pe Lucifer să arunce

blasfemii oribile împotriva binecuvântatului Dumnezeu cu un aer de aroganță și mândrie.

”Ce ar avea Tunetul?” a spus El. ”Are deja cerul meu, a cărui radiant sceptru aceasta mana îndrăzneată ar trebui să îl poartă. În locul acelor câmpuri de lumină nesfârșită, El mă închide aici în această casă întunecată a morții, a tristeții și jalei. Ce, mi-ar lua și iadul, de mă insulta aici? Ah, de aș obține numai o altă zi pentru a încerca, aș face Cerul să se zguduie iar tronul Său strălucitor să se clatine. Nici nu mă tem de maximul puterii Sale, deși El are flăcări mai de temut în care să mă arunce.

Cu toate că am pierdut bătălia în acea zi, vina nu a fost a mea. Niciun duh zburător din ceruri nu nu s-a luptat mai bine pentru victorie decât mine. Dar, ah!” a continuat cu o voce schimbată, ”Acea zi este pierdută, iar eu sunt condamnat pentru totdeauna la aceste teritorii întunecate! Dar este încă puțin confortabil pentru mine că tristețea întregii omeniri depinde de mine. Și de vreme ce nu pot lupta împotriva Tunetului, voi face ca mânia extrema să cadă asupra lor.”

Am fost surprins să îi aud discursul nelegiuit și m-am simțit obligat să îi spun îndrumătorului meu: ”Cât de drept sunt răsplătite blasfemiile sale!” ”Ce ai auzit de la acest duh apostat sunt ambele, păcatul și pedeapsa; pentru că fiecare blasfemie pe care o aruncă împotriva cerului, face iadul mai fierbinte pentru el.”

”Apoi am trecut să vedem mai multe scene triste. Am văzut două suflete nenorocite torturate de un demon. El îi cufundă continuu într-un foc lichid și pucioasa arzătoare, în timp ce ei se acuzau și blestemau unul pe celălalt. Unul dintre ei i-a spus colegului său de tortură, ”Blestemată fie fața ta, astfel încât să nu îmi mai ațintesc privirea niciodată asupra ta! Nenorocirea mea este din cauza ta! Aș putea să îți mulțumesc pentru asta, pentru că a fost convingerea ta cea care m-a adus aici. M-ai momit, tu ai fost cel care m-a captivat în asta. Au fost lăcomia și înșelătoria ta și opresarea celor săraci cele care m-au adus aici. Dacă mi-ai fi fost un bun exemplu așa cum mi-ai fost unul rău, acum aș fi putut fi în Ceruri. O ce prost am fost. Când ți-am urmat pașii m-ai ruinat pentru totdeauna. O, de nu ți-aș fi văzut fața niciodată, sau de nu ai fi fost născut!”

Celălalt nenorocit a răspuns, ”Și eu să nu te învinuiesc de asemenea? Nu îți amintești că într-un asemănător loc și timp m-ai momit să mă iau după tine? Îmi gândeam afacerile când tu m-ai chemat, deci ești la fel de vinovat ca și mine. Deși eram lacom, tu erai mândru. Deși ai învățat cum să înșeli de la mine, tu m-ai învățat să poftesc, să mint, să mă îmbăt, și să sfidez divinitatea. Deci, cu toate că te-am făcut părtaș la anumite lucruri, tu m-ai făcut în egală măsură la altele. De aceea, dacă tu mă învinuești și eu te pot învinui la fel de mult. Îmi doresc să nu fi trebuit niciodată să ajungi aici, fiecare privire a ta îmi rănește sufletul, prin reânoirea păcatului în mintea mea. Am fost cu tine, cu tine am păcătuit. Oh, durere a sufletului meu! De vreme ce nu am putut evita compania ta pe pământ, o de aș putea să mă lipsesc de ea aici!”

Din această tristă conversație am învățat că cei care sunt colegi de păcat pe pământ, vor fi de asemenea pedepsiți împreună în iad. Cred că acesta era motivul real pentru care omul bogat părea atât de milos față de frații săi ([Luca 16: 27- 28](#)). Motivul pentru care nu vroia ca ei să i se alăture în iad era pentru că ei i-ar fi mărit torturile.

Capitolul 7: Torturile Iadului

Acolo erau totuși mai multe scene tragice de tristețe pe care le-am văzut când i-am părăsit pe acești doi nenorociți blestemați care se învinuiau unul pe celălalt. O femeie avea sulf înflăcărat care îi era turnat forțat în jos de către un duh de tortură. El făcea asta cu atâta cruzime și insolență, încât i-am spus ”De ce ar trebui să te bucuri torturând această nenorocită blestemată, și să îi torni acel lichid înflăcărat și infernal pe gâtul ei?”

”Asta este mai mult decât răsplata”, a răspuns demonul. ”Această femeie în timpul vieții ei era o nenorocită atât de lacomă încât credea că are mult aur; nu putea fi satisfăcută niciodată. De aceea i-o torn acum în jos pe gâtul ei. Ei nu îi pasă pe cine ruinează câtă vreme putea obține aurul lor. Și când a adunat o comoară mai mare decât ar fi putut cheltui, dragostea ei pentru bani nu ar fi lăsat-o să se aprovizioneze cu cele necesare și de bază. Adesea mergea cu stomacul gol, cu toate că gențile ei cu bani erau pline. Nu avea nicio casă pentru a nu plăti taxe, și nu își ținea comoara în mâini din frică de a nu fi jefuită. Nu și-ar fi promis sau ipotecat banii din frică de a nu fi înșelată; cu toate că ea ar fi înșelat pe oricine de oricât ar fi putut. Era atât de bună la înșelat încât și-a privat propriul trup de

mâncarea să, și propriul suflet de milă. De vreme ce aurul era dumnezeul ei pe pământ, nu este doar o răsplată faptul că ea ar trebui să își aibă burta plină de el în iad?”

Când cel ce o tortura a terminat de vorbit, am întrebat-o dacă toate acestea erau adevărate. Ea mi-a răspuns: *”Nu, privitor la durerea mea. Nu.”*

”De ce nu este i asta adevărat?” I-am spus, ”și de ce ești întristată dacă nu este adevărat?” ” Pentru că dacă ceea ce spune cel ce mă torturează ar fi adevărat”, a spus ea, ” aș fi satisfăcută. El îți spune că îmi toarnă aur pe gât, dar este un diavol mincinos și vorbește neadevăruri. De aur nu m-aș fi plâns niciodată. Dar își bate joc de mine, și în loc de aur îmi dă acest sulf oribil și urât mirositor. Dacă aș avea aurul meu încă aș fi fericită, pentru că îl valorific atât de mult încât nu l-aș părăsi chiar dacă o intrare în ceruri ar putea fi cumpărată.”

I-am spus îndrumătorului meu angelic că eram surprins să aud un nenorocit în iad atât de lacom pentru bogății, cu toate că se afla în mijlocul torturii veșnice. *” Asta ”, mi-a spus el: ” te-ar putea convinge că păcatul este cel mai mare rău. De fiecare dată când dragostea pentru un păcat controlează un suflet, cea mai mare pedeapsă pentru ei este să fie abandonați acelei iubiri rele. Dragostea pentru aur de care este consumat acest suflet blestemat, este o pedeapsă mai fatală decât orice i-ar putea face demonii aici.*

”O”, am spus, ” numai dacă acei oameni răi de pe pământ ar putea auzi pentru un moment aceste oribile țipete ale acelor suflete condamnate, ei ar putea să nu se mai îndrăgostească de păcat din nou.” ” Veșnicul adevăr ne-a spus altfel, că pentru cei ce nu se tem de lucrările sale, nici nu privesc la ceea ce conține Cuvântul Său, nu vor fi avertizați de cineva care să vină din iad.”

Nu am înaintat prea mult, când am văzut un suflet nenorocit întins pe un pat de oțel arzător, aproape înecat în pucioasa. El strigă atât de îngrozitor și disperat, încât i-am cerut îndrumătorului meu să aștepte. L-am auzit vorbind asemănător:

”Ah, nenorocit mizerabil! Neterminat pentru totdeauna, pentru totdeauna! Oh, aceste cuvinte ucigătoare” pentru totdeauna”. Un milion de ani nu vor fi suficienți să suport durerea pe care, dacă aș fi putut să o evit, nu aș îndura nici măcar pentru un moment de dragul de a-mi fi oferite un milion de lumi? Nu, nenorocirea mea nu va avea niciodată un final; după milioane de ani va fi încă pentru totdeauna. Oh, în ce condiție lipsită de speranță și ajutor sunt! Este acest” pentru totdeauna” care este iadul iadurilor. Oh, nenorocit blestemat! Blestemat pentru întreaga eternitate! Cât de plin de voință nu m-am sfârșit! Oh, de ce idioțenie stupidă sunt vinovat, să aleg tinta păcatului și plăcerea de moment de dragul suferinței nesfârșite! Cât de des mi-a fost spus că va fi așa! Cât de des am fost încurajat să părăsesc acele căi de păcat care mă conduceau către încăperile de moarte veșnică! Dar eu, ca un animal prost, nu ascultăm acele rugăminți. Acum este prea târziu să o schimb, pentru că statutul meu intern a fost deja stabilit pentru totdeauna.

De ce am fost făcută o persoană, ca să aleg acest destin? De ce am fost creată cu un suflet nemuritor, și totuși ar trebui să am atât de puțină grijă de el? Sau cum propria neglijența mă înțeapă de moarte, și totuși știu că nu pot muri! Trăiesc o viață pe moarte, mai rea decât zece mii de decese; și cu toate acestea aș fi puțul schimbă totul cândva, dar nu am făcut-o! Oh, acesta este viermele chinuitor care nu moare! Poate că odată am fost fericit, salvarea mi-a fost oferită iar eu am refuzat-o. Dacă salvarea mi-ar fi fost oferită numai o dată, ar fi fost o prostie de neuitat să o refuz. Dar salvarea mi-a fost oferită de mii de ori, și cu toate acestea (nenorocit cum eram) am refuzat-o de fiecare dată. Oh, păcat blestemat, care cu plăceri înșelătoare conduci toată omenirea spre ruina eternă. Dumnezeu m-a chemat de multe ori dar eu am refuzat de fiecare dată. El și-a întins mâna, dar eu nu m-aș fi deranjat. Cât de des I-am refuzat sfatul! Cât de des i-am refuzat mustrarea! Dar acum acea scenă s-a schimbat, cazul s-a aletarat. Acum El râde de calamitatea mea și își bate joc de distrugerea care a venit peste mine. M-ar fi ajutat odată, dar nu I-am acceptat ajutorul. De aceea sunt condamnat la aceste nenorociri eterne, care sunt răsplata propriilor mele fapte.”

Nu puteam asculta această lamentație tristă fără să mă gândesc la minunata glorie a Lui Dumnezeu pe care mi-a arătat-o mie! Veșnice gloriei fie aduse sfântului Său Nume! Pentru că inima mi-a spus că merităm judecata veșnică la fel de mult ca și acel nenorocit trist, dar numai gloria Lui Dumnezeu ne-a diferențiat. Cine își poate imagina decreturile Sale divine?

După aceste gânduri am vorbit celui ce se plângea întristat, și i-am spus că i-am auzit plângerile jalnice. Am văzut că nenorocirea sa era mare, iar pierderea sa nereparabilă, și i-am spus că aș asculta de bunăvoie mai multe despre, dacă asta i-ar micșora suferință.

”Nu, deloc. Durerile mele nu pot fi ridicate nici măcar pentru un mic moment. Dar prin întrebarea ta înțeleg că tu ești un străin aici; și fie ca să fi veșnic un străin! Oh, dacă aș avea cel puțin speranța, cum aș ingenunchia, aș plânge și m-aș ruga pentru totdeauna să fiu răscumpărat din acest iad. Dar este totul în zadar, sunt pierdut pentru totdeauna. Dar ca să fi avertizat despre cei care sfârșesc aici, îți voi spune ce suferă cei condamnați.”

Capitolul 8: Un suflet pierdut vorbește

”Nenorocirile noastre în această temniță sunt de două feluri: ce-am pierdut și ce suferim. Voi vorbi întâi de ce am pierdut.

1. *În acest loc trist și întunecat de nenorocire și tristețe, am pierdut prezența binecuvântatului Dumnezeu. Asta face din această temniță iadul. Cu toate că am pierdut mii de lumi, nu ar fi mai important decât această mare pierdere. Dacă am vedea cel puțin licărirea favorului Său aici, am putea fi fericiți. Dar s-a pierdut spre jalea noastră nemuritoare.*

2. *Aici am pierdut de asemenea compania sfinților și îngerilor, și în schimb nu avem nimic altceva decât demoni care ne torturează.*

3. *Aici am pierdut Cerul de asemenea, care este centrul binecuvântării. Este o prăpastie adâncă între noi și Cer, deci suntem privați de el pentru totdeauna. Acele porți veșnice care îi lasă pe cei răscumpărați în Cer sunt acum închise pentru totdeauna împotriva noastră.*

4. *Pentru a face nenorocirea noastră și mai mare, am pierdut speranța de a mai obține vreodată o condiție mai bună. Asta ne face cu adevărat lipsiți de speranță. Bine ni se rupe inimă acum, de vreme ce amândoi suntem lipsiți de speranță și ajutor. Asta am pierdut; și dacă ne gândim la aceste lucruri este suficient ca sufletele noastre să plângă și să crească mizerabile pentru totdeauna. Cu toate acestea, oh, dacă ar fi fost singurele noastre torturi!*

Dar suntem de asemenea torturați prin suferință și durere, și voi încerca să îți explic acum.

1. *Noi îndurăm o varietate de torturi. Suntem torturați aici într-o mie, nu, mai mult de o mie de feluri diferite. Cei care pe pământ suferă rareori au mai mult decât o nenorocire când vine vremea. Dar dacă au avut ulcere, calculi biliari, dureri de cap și febră, toate în același timp, nu vor crede ei că erau mizerabili? Însă toate acestea sunt ca mușcătura unei muște, în comparație cu aceste dureri ascuțite și intolerabile pe care le suferim. Aici avem toate suferințele iadului. Aici este un foc de neatins foc care ne arde; un lac de pucioasă arzătoare care ne îneacă pentru totdeauna; și lanțuri eterne care ne orbesc pentru totdeauna. Aici și acolo este un întuneric teribil care să ne sperie, și un vierme al conștiinței care ne roade veșnic. Oricare dintre ele este mai grea de suportat față de toate torturile pe care omenirea le-a suferit pe pământ vreodată!*

2. *Dar torturile noastre aici nu sunt numai variate, ci și complete. Ei cuprind fiecare parte a corpului, și torturează fiecare putere a sufletului. Asta face cea mai rea tortura față de tot ce suferim. În acele boli pe care oamenii le au pe pământ, cu toate că anumite membre ale trupului suferă, totuși alte părți nu vor suferi nimic. Aici este diferit, fiecare parte a sufletului și trupului suferă în același timp. " Ochii noștri sunt torturați aici cu vederea demonilor care apar în toate oribilele forme și întunecatele aparente pe care păcatul li le poate da. Urechile noastre sunt torturate continuu cu țipetele puternice și continue ale condamnaților. Nările noastre sunt sufocate continuu de flăcările sulfului; limbile noastre cu bășici arzătoare, iar întregul trup este rotit în flăcări de foc lichid. Toate puterile și resursele sufletului nostru sunt de asemenea torturate aici. Imaginația suferă datorită prezentei dureri și memoria acelu Cer pe care l-am pierdut. Mințile noastre sunt torturate când ne amintim în ce mod prostesc ne-am irosit timpul prețios pe pământ. Înțelegerea noastră este torturată de gândurile plăcerilor trecute, durerilor prezente, și viitoarelor întristări, care sunt pentru totdeauna. Iar conștiința noastră este torturată de neîncetatul vierme chinuitor.*

3. *Un alt lucru care ne face nenorocirea atât de mare este precizia torturilor noastre. Focul care ne arde este atât de violent, încât toată apa din mare nu l-am pierdut. Mințile ar putea stinge. Durerile pe care le suferim aici sunt atât de extreme încât este imposibil pentru oricine altcineva în afară de condamnați să le cunoască.*

4. *O altă parte a nenorocirii noastre este continuitatea torturilor noastre. Pe cât de variate, complete și extrem de violente sunt, pe atât de continue sunt. Nu avem nicio odihnă de ele. Dacă ar fi fost vreo relaxare, asta ar fi ca o scutire. Dar nu este nicio ușurare a torturilor noastre, și ce suferim acum trebuie să suferim pentru totdeauna.*

5. *Societatea sau compania pe care o avem aici este o altă parte a torturii noastre. Demonii de tortură și sufletele torturate sunt singura noastră companie. Țipete îngrozitoare, urlatele și blestemele înfricoșătoare sunt neîncetatele noastre conversații din cauza înverșunării durerii noastre.*

6. *Locul în care suntem ne crește de asemenea suferința. Este complexitatea tuturor nenorocirilor, o închisoare, o temniță, o groapă fără fund, un lac de pucioasă, un cuptor de foc care arde pentru eternitate, negrul întunericului pentru totdeauna, și în cele din urmă, iadul însuși. Un astfel de loc nenorocit nu face decât să ne mărească nenorocirea.*

7. *Toate suferințele pe care le-am enumerat sunt foarte dureroase, dar ceea ce le face cel mai dureroase este faptul că sunt veșnice. Toate suferințele noastre intolerabile vor fi veșnice!” Depărtativă de la mine, voi, suflete blestemate!” este ceea ce sună continuu în urechile mele. Oh, de aş putea întoarce acea fatală propoziție! Oh, de ar fi fost o mică posibilitate a salvării! Aceasta este mizerabilă situație în care ne aflăm, și va fi pentru totdeauna!”*

Capitolul 9: Viitoare conversații

Acest suflet nenorocit a terminat cu greu ceea ce avea de spus, când a început să fie torturat din nou de un demon oribil, care i-a spus să înceteze să se mai plângă. Acest demon a spus,

”Nu știi că meriți totul? Cât de des ți s-a spus despre asta înainte, dar nu ai crezut? Râdeai în fața celor care te avertizau cu privire la iad. Erai chiar atât de încrezut încât Îl provocai pe Atotputernicul Dumnezeu să te distrugă! De câte ori L-ai chemat pe Dumnezeu să te condamne? Te plângi pentru că ți s-a răspuns conform dorințelor tale? Ce lucru irezonabil! Știi că ți s-a oferit salvarea, și tu ai refuzat-o. Cum te poți plânge acum că ești condamnat? Eu am mai multe motive să mă plâng, pentru că ai avut o lungă perioadă în care pocăință ți sa oferit; dar eu am fost aruncat în iad imediat după ce am păcătuit. Dacă mi-ar fi fost oferită salvarea, nu aş fi respins-o niciodată așa cum ai făcut tu. Cine crezi că ar trebui să-ți plângă de milă acum, cu toate că cerul ti-a fost oferit?”

Asta l-a făcut pe nenorocit să strige, *”Oh, nu mă mai tortura; știu că am ales distrugerea. Oh, de aş putea să uit! Aceste gânduri sunt cea mai mare tortura a mea. Am ales să fiu condamnat, și de aceea pe drept sunt!”* Apoi, întorcându-se către demonul care îl tortura, i-a spus, *”Dar eu am ajuns aici de asemenea prin ispitele tale, demon blestemat. Tu ai fost cel care m-ai învățat și mai ispitit să fac toate păcatele mele, iar acum tu mă mustri? Tu spui că tu nu ai avut niciodată un Salvator, dar ar trebui să îți amintești de asemenea că tu nu ai avut niciodată un ispititor așa cum tu mi-ai fost întotdeauna!”*

La asta demonul a răspuns disprețuitor, *”Era datorია mea să te conduc aici. Ai fost*

adesea avertizat de asta de către predicatorul tău. Ți s-a spus clar că noi căutăm ruina ta, și că umblăm ca niște lei care urla, căutând pe cineva pe care să devorăm. Mi-a fost frică de multe ori că îi vei crede, cum au făcut alte câteva suflete, spre dezamăgirea noastră cea mare. Dar tu aveai voința să faci ceea ce noi vroiam; și de vreme ce tu ai făcut lucrarea noastră este chiar rezonabil să te plătim.” Apoi demonul l-a torturat din nou și l-a făcut să strige atât de oribil încât nu mai puteam sta să îl ascult, astfel încât am trecut mai departe.

”Cât de sumbră”, i-am spus mai apoi îndrumătorului meu ” este condiția acestor suflete condamnate! Ei sunt sclavii demonilor pe pământ, iar ei le reproșează apoi îi torturează pentru asta când ajung în iad.”

”Demonii urăsc toată rasa lui Adam”, mi-a spus îndrumătorul meu, ” și pentru că multe persoane sunt ignorante la ispitirile lor, ei reușesc cu ușurință să îi aducă în ruina eternă. Vei vedea mai mult cum îi tratează demonii pe cei condamnați aici.”

Trecând puțin mai departe am văzut o mulțime de suflete condamnate împreună, tremurându-le dinții cu o frică și durere extremă, în timp ce prietenii care îi torturau, turnau continuu foc lichid și pucioasa peste ei cu o furie îngrozitoare. Între timp ei îl blestemau pe Dumnezeu, și pe cei de lângă, și blestemau într-un mod extraordinar. Nu am putut ajuta, deci l-am întrebat pe un demon care îi tortura, cine erau aceste suflete pe care el le tortura cu atâta cruzime.

El a spus: *” Acești nenorociți își merită bine pedeapsa. Ei au încercat să îi învețe pe alții calea cea bună care duce spre cer, în timp ce ei erau atât de îndrăgostiți de iad, încât au ajuns aici. Aceste suflete au fost cele mai mari ajutoare ale noastre pe pământ, și de aceea ei merită atenția noastră specială în iad. Ne folosim întreaga diligență pentru a da fiecăruia cele mai mari torturi, pentru că ei nu au numai propriile păcate pentru care trebuie să răspundă, dar și păcatele prin care să îndrume greșit prin doctrină și exemplu.”*

”Din moment ce au fost niște ajutoare atât de mari pentru voi, cred că drept recunoștință ar trebui să îi tratați puțin mai blând.”

La asta, prietenul său obraznic mi-a răspuns într-un fel batjocoritor: *” Cei care caută grațitudine printre demoni greșesc. Grațitudinea este o virtute, dar noi uram toate virtuțile. Pe deasupra, noi uram toată omenirea și dacă era în puterea noastră nimeni nu ar fi fost fericit. Este adevărat că nu le-o spunem așa pe pământ, pentru că acolo este datoria noastră să îi păcălim. Dar când îi avem aici nu mai pot scăpa, și curând îi convingem de prostia lor de a ne urma.”*

Din asta nu am putut decât să mă gândesc la câtă infinită glorie este că orice biet păcătos să fie adus în cer, considerând cât de multe capcane sunt întinse de dușman pentru a-i captiva în drum. De aceea este o lucrare vrednică de binecuvantarea Fiului Dumnezeu să salveze poporul Său de pacatele sale și să îi elibereze de mânia viitoare. Dar este de asemenea prostia și nebunia în om de a refuza ofertele Gloriei Sale, și să aleagă calea către distrugere.

Înaintând, am auzit un nenorocit plângându-se într-o tensiune sfâșietoare împotriva acelor oameni care l-au tradat și adus aici. ”Mi s-a spus” a spus el, ”de către cei de care depindeam, și am crezut că m-ar putea informa corect, că dacă spun:” Doamne, ai milă de mine!” când voi fi pe moarte, va fi suficient să mă salveze. Dar oh, acum aflu că am greșit, spre veșnica mea întristare! Vai, am strigat după milă pe patul de moarte, dar am aflat că a fost prea târziu. Înainte de asta, demonul blestemat de aici mi-a spus că eram în siguranță. Apoi pe patul de moarte, el mi-a spus că eram în siguranță. Apoi a spus că era prea târziu. Iadul trebuie să îmi fie soarta veșnică.”

”Vezi, ți-am spus adevărul în cele din urmă”, i-a spus demonul” dar apoi nu mă mai credeai. Un sfârșit foarte potrivit, nu crezi? Ți-ai petrecut zilele bucurându-te de păcat, și înnotând în mizeria ta și vroiai să mergi în Cer când mori! Ar crede altcineva, în afară de un om nebun, că asta este corect? Nu; cel care vrea cu sinceritate să ajungă în Cer când moare, trebuie să meargă pe căile sfințeniei, și să fie virtuos câtă vreme este viu. Tu spui că o parte din însoțitori tăi indecenți ți-au spus că zicând: ”Doamne, ai milă de mine “când vei fi aproape de moarte, va fi suficient. O scuză foarte bună! Dacă ai fi citit Biblia ai fi știut că” *Fără sfințenie, nimeni nu-L va vedea pe Domnul* “. De aceea, dacă ai vrut să trăiești în păcatele tale câtă vreme ai putut, la sfârșit tu te-ai lăsat de ele pentru că nu îți plăceau ci pentru că nu le mai puteai urma. Și asta știi că este adevărat. Cum ai putut să fi atât de prost încât să crezi că vei putea să mergi în Cer cu dragostea de păcat în inima ta? Nu, nu, nu. Ai fost adesea avertizat suficient că ar trebui să iei aminte să nu fi înșelat, pentru că Dumnezeu nu se lasă batjocorit și ceea ce semeni și culegi. Nu ai niciun motiv să te plângi de nimic altceva în afară de prostia ta, pe care o vezi acum prea târziu. “

”Aceasta lecturare a demonului a fost foarte tăietoare pentru bietul nenorocit torturat” i-am spus îndrumătorului meu ”și arată adevărata situația actuală a multora de pe pământ precum și cea a celor din iad. Dar oh, ce mare diferență fac în acest loc trist față de cea pe care o făceau pe pământ. “

”Motivul pentru aceasta”, a răspuns îngerul meu păzitor, ”este că ei nu își vor permite să se gândească la care a fi efectul păcatului câtă vreme sunt pe pământ. Nepăsarea ruinează multe suflete care nu se gândesc la ceea ce fac, nici unde se duc, până când nu este prea târziu să fie ajutați. “

Capitolul 10: Un ateu în iad

Nu am înaintat mult până când am văzut un număr vast de demoni de tortură. Ei biciuiau continuu un număr mare de suflete nenorocite cu bice înnodate din oțel arzător. Torturile răcneau cu atâtea strigăte puternice încât am crezut că probabil s-a topit și cruzimea însăși cu puțină compasiune. Asta m-a făcut să îi spun unuia care tortura: ”Oh, oprește biciuiala ta, și nu folosi atâtea cruzime față de cei care îți sunt creaturi tovarășe și pe care probabil le-ai ajutat și condus spre toată această mizerie. “

“Nu “a răspuns cel ce tortura, foarte lin, “Cu toate că suntem suficient de răi, niciun

demon nu a fost la fel de rău ca ei, nici nu am fost noi vinovați de asemenea crime precum au fost ei. Cu toții știm că există un Dumnezeu, cu toate că Îl urâm; dar aceste suflete nu ar fi recunoscut niciodată (până când au ajuns aici) că există o astfel de Ființă.”

” Atunci aceștia “, am spus,” erau atei. Ei sunt oameni nenorociți și ar fi încercat să mă ruineze dacă nu aș fi fost prevenit prin gloria divină. “

Nu am mai vorbit, dar unul dintre sufletele nenorocite a strigat în jale, “Cu siguranță știu acea voce. Trebuie să fie John! “

Am fost surprins să îmi aud numele menționat, și de aceea am răspuns: “Da, sunt John; dar cine ești tu? “

La asta el mi-a răspuns, “Cândva te-am cunoscut bine pe pământ, și aproape te-am convins să fii de părerea mea. Eu sunt autorul acelei cărți sărbătorite, “Leviatanul “. “

“Ce? Marele Hobbs? “am spus. “Ai ajuns aici? “

“Vai “, a răspuns el, “sunt într-adevar acel om nefericit, dar sunt departe de a fi atât de măreț pentru că sunt una dintre cele mai nenorocite persoane din aceste teritorii mizerabile. Pentru că acum știu că există un Dumnezeu. Dar oh! Mi-aș dori să nu fi fost, pentru că El nu va avea niciun fel de milă față de mine. Nici nu este vreun motiv pentru care ar trebui. Mărturisesc că am fost dușmanul Lui cât am fost pe pământ, iar acum El este al meu în iad. Era acea încredere mândră pe care o aveam în înțelepciunea mea, care m-a trădat atât de mult. “

“Situația ta este mizerabilă, și cu toate acestea mărturisești că suferi în mod corect. Cât de sânguincios erai tu în a-i convinge pe alții și să încerci să îi aduci la aceeași condamnare! Nimeni nu poate ști asta mai bine decât mine, câtă vreme am căzut în cursa ta de a pierii veșnic. “

“Asta este “, a spus el, “ceea ce îmi străpunge inima, să mă gândesc cât de mulți vor pieri din cauza influenței mele. Mi-a fost frică la început, când ți-am auzit vocea, ca și tu ai fost aruncat în iad. Nu că îmi doresc fericirea cuiva, pentru că este tortura mea să mă gândesc că cineva este fericit câtă vreme eu mă aflu în această stare mizerabilă. Dar nu vroiam ca tu să fii aruncat în iad, pentru că fiecare suflet care este aruncat aici din cauza înșelătoriilor mele, îmi mărește suferința în iad. “

“Dar spune-mi “, i-am zis, “pentru că vreau să aflu adevărul. Chiar nu credeai că există Dumnezeu câtă vreme erai pe pământ? “

“La început credeam că există Dumnezeu “, mi-a răspuns el, “dar când am început să mă dedau la păcate care mă conduceau spre judecata Sa, am sperat să nu existe

niciun Dumnezeu. Pentru ca este imposibil sa te gandesti ca exista un Dumnezeu drept, si sa nu iti amintesti si ca El ii va pedepsi pe cei care nu au ascultat de El. Dar când am continuat cu păcatele, și am realizat că dreptatea nu vine rapid, atunci am început să sper că nu există niciun Dumnezeu. Din acele speranțe am început să îmi formez idei care să îmi justifice speranțele. Ideile mele au format un nou sistem al originii lumii care excludea existența lui Dumnezeu. În final am ajuns atât de legat de aceste noi teorii încât am decis să le cred și să îi conving și pe alții că erau adevărate. Dar înainte de asta, am avut câteva verificări ale conștiinței. Am simțit că aș putea greși, dar am ignorat aceste înștiințări. Acum aflu că acele verificări m-ar fi putut ajuta atunci, și aici de aceste lucruri care mă torturează cel mai mult. Trebuie să mărturisesc că dragostea mea pentru păcat mi-a spus că eram în siguranță. apoi a împietrit inima împotriva Făcătorului meu, și m-a făcut să Îl urăsc la început, i-ar apoi să îi neg existența; Păcatul, care este îmbrățișat cu atâta mândrie, a fost blestemată cauza întregii acestei jale; a fost șarpele cel care mi-a spus că eram în siguranță. apoi a legat sufletul de moarte. Pentru că acum aflu, că în ciuda filozofiei mele zadarnice, există un Dumnezeu. Am aflat de asemenea că Dumnezeu nu se va lăsa batjocorit, deși a fost îndatorirea mea de zi cu zi să batjocoresc cerurile și tot ce este sfânt, pentru că asta însemna că aveam foarte mult succes în a-mi împrăștiia ideile blestemate. Pentru că pe oricine ajungea să poată să batjocorească adevărurile lui Dumnezeu, îl priveam că pe discipolul meu. Dar acum aceste gânduri sunt mai chinuitoare decât suferințele pe care le îndur de la aceste bice de oțel arzător. “

“Trist într-adevăr “, am spus: “Vezi ce poate cauza Puterea Divină celor care îi violează legea cea dreaptă? “Făceam alte câteva comentarii când demonul neobosit care îi tortura m-a întrerupt.

“Acum vezi ce fel de persoane erau pe pământ? Nu crezi acum că își merită pedeapsa?”

La care am răspuns “Fără îndoială este doar răsplata păcatului pe care o suferă, și pe care și tu o vei suferi. Pentru că tu, ca și ei, ai păcătuit împotriva veșnicului binecuvântatului Dumnezeu, și pentru păcatele tale vei suferi dreapta răzbunare a focului veșnic. Nici nu există vreo scuză să spui că nu te-ai îndoit de existența lui Dumnezeu; pentru că deși știai că există un Dumnezeu, te-ai răzvrătit împotriva Lui. De aceea ar trebui să fi pedepsit în mod just cu distrugere veșnică departe de prezența Domnului. “

La asta demonul a răspuns, “Este adevărat că știm că vom fi pedepsiți cum spui. Dar dacă spui că trebuie să se aibă milă față de toată omenirea, pentru că au căzut prin ispita diavolului, atunci este același caz că cel al duhurilor inferioare. Pentru că noi am fost ispitiți de Soarele Strălucitor al Dimineții să ne răzvrătim împreună cu el. Și de aceea, în ciuda multelor crime ale lui Lucifer împotriva binecuvântatului Dumnezeu, pedeapsa noastră ar trebui micșorată, a duhurilor inferioare. “

La asta îndrumătorul meu strălucitor a răspuns *“Oh, tu, duh apostat, stricat, duh mincinos! Poți spune aceste lucruri văzându-mă aici? Știi că a fost inima ta îngâmfată care te-a făcut rebel alături de Lucifer împotriva binecuvântatului Dumnezeu care te-a creat cu glorie! Dar de vreme ce te-ai înălțat deasupra binecuvântatului Creator, și te-ai alăturat lui Lucifer, ești aruncat în mod just în iad. Frumusețea ta anterioară s-a transformat în oribila formă prezentă precum dreaptă pedeapsa a mândriei tale rebele. “*

La asta duhul apostat a răspuns, *“De ce ne invadați teritoriile, și veniți să ne torturați înainte de vreme?”* Și după ce a spus asta, a dispărut de parcă nu ar fi vrut să audă răspunsul. După ce a plecat i-am spus îngerului meu păzitor că am auzit deja despre căderea îngerilor apostatați, dar vroiam să aflu mai multe despre ce sa întâmplat. La asta ghidul meu mi-a răspuns *“Când îți vei sfârși viața pământească și te vei întoarce în Cer, vei învăța multe lucruri pe care nu ești încă pregătit să le înțelegi. În sătuțul tău prezent nu îți dori să știi mai mult decât este scris în Scripturi. Este suficient să știi că îngerii au păcătuit, și că pentru păcatul lor au fost aruncați în iad. Dar cum au putut duhurile pure să aibă un gând care sa întâmplat. Li sa înălțat în inima lor, împotriva veșnicei Purități, este ceea ce nu ești încă capabil să înțelegi. “*

“Am observat “, am spus, “că cei din iad se plâng mai mult de tortura care vine din conștiința propriei vine, care confirmă dreptatea judecății lor. Închisoarea sumbră este locul perfect pentru a înțelege păcatul, pentru că dacă nu ar fi existat atâta rău nu ar fi fost răsplătit cu atâta pedeapsă extremă. “

“Ceea ce spui este foarte natural, dar este un loc mai bun unde să vezi dreapta răsplătire a păcatului. În acel loc îl poți vedea pe binecuvântatul Fiu al lui Dumnezeu pe cruce. Acolo s-ar putea să vedem teribilele efecte ale păcatului. Acolo s-ar putea să vedem adevăratul rău. Pentru că toate suferințele celor condamnați de aici nu sunt decât suferințele celor creați, dar pe cruce vei vedea suferințele unui Dumnezeu. “

“Cu siguranță “, am spus, “dreptatea și mila au triumfat și a îmbrățișat pe fiecare în ceasul fatal. Pentru că judecata a fost împlinită pe deplin la cruce în judecată dreaptă a păcatului; și milă a triumfat și a fost împlinită acolo pentru că salvarea pentru bieții păcătoși a fost finalizată. Oh, veșnice laude sfântului Său Nume, pentru că gloria Să m-a făcut să accept această salvare, și să devin moștenitor al gloriei! Pentru că îmi amintesc că anumite suflete nenorocite plângeau pentru că salvarea le-a fost oferită, dar ei au refuzat-o. A fost astfel numai gloria care m-a ajutat s-o accept. “

La acest punct îngerul meu păzitor mi-a spus că trebuie să mă aducă înapoi pe pământ, și să mă lase acolo până când îmi va veni timpul să intru în răsplata cerească. *“Vino “, mi-a spus el, “să lăsăm acest loc de întristare și groaza în posesia locuitorilor săi întunecați. “*

Într-o perioadă foarte scurtă de timp m-am regăsit din nou pe pământ. Am fost lăsat în același loc de unde mă întâlnisem cu îngerul, unde mă gândisem să mă sinucid datorită ispitelor diavolului care a încercat să mă convingă că nu exista niciun Dumnezeu. Cum m-am întors acolo, nu știu. Dar imediat după ce am ajuns acolo, îngerul strălucitor care a fost

îndrumătorul meu mi-a spus *“John, eu trebuie să plec acum. Am o altă misiune de terminat. Laudă-L pe Cel ce stă pe tron veșnic, care are toată puterea în cer și pe pământ și în iad. Laudă-L pentru toate minunile iubirii și gloriei Sale, pe care ți le-a arătat într-o perioadă atât de scurtă de timp. “*

În timp ce eram pe cale să răspund, îngerul strălucitor a dispărut iar eu am fost lăsat singur. Am petrecut ceva timp gândindu-mă la lucrurile uimitoare pe care le-am văzut și auzit, am îngenunchiat și m-am rugat. Când m-am ridicat am început să-L binecuvânteț și să-L laud pe Dumnezeu pentru toată bunătatea Să.

Când m-am rugat. Când m-am ridicat am început am întors la casa mea, familia mea a fost foarte surprinsă să vadă cum înfățișarea mea s-a schimbat atât de mult. Ei s-au uitat la mine ca și cum abia mă cunoșteau. I-am întrebat la ce se holbau. Mi-a au răspuns că schimbarea fetei mele era cauza. Am spus: *“Cum sunt atât de mult schimbat? “*

Ei mi-au spus *“Ieri arătai atât de depresiv încât parei imaginea perfectă a disperării. Dar acum față ta pare radiant de frumoasă, și pare plină de fericire perfectă și satisfacție.“*

*“Dacă ați fi văzut, “am spus “ce am văzut astăzi, nu ați fi surprinși de schimbarea din mine. “*Apoi am mers în camera mea, am luat stiloul și cerneală, și am scris tot ce am văzut și auzit. Și sper că toți cei ce vor citi asta vor fi mișcați în inimile lor așa cum am fost și eu în timp ce scriam.

Sfârșit

Traducere și adptare după text LIVADARU OTNI
Diacritice, așezarea în pagină, și grafic ANDRONACHE DOLORIS MARIAN